

Nejlacinější boty se vozí z Polska za 146 Kč. Českým výrobcům chybějí lidi

24. července 2019 1:00

Tuzemští výrobci bot přešlapují na místě. Trápí je nedostatek lidí. Sektor, který od devadesátých let minulého století drtila levná konkurence z Asie a později globální recese, v poslední době nejvíc doplácí na přebraný trh práce.

Výroba obuvi ve společnosti FARE by zaměstnala dvakrát víc lidí. Nikde nejsou. | foto: MAFRA

Zájem o kvalitní české boty, které jsou zpravidla několikanásobně dražší než asijské importy, je velký, jak potvrzují firmy. Hladový trh však nedokážou nasytit, protože jim chybějí lidé do výroby.

Podle ročenky České obuvnické a kožedělné asociace (ČOKA) počet zaměstnanců v oboru předloni narostl o téměř tři sta lidí, ale loni už jen o 38. „Máme kolem sedmdesáti lidí, ale zájem je tak velký, že bychom jich mohli zaměstnat dvakrát víc. Hospodářský výsledek je dobrý, ale v tomto vidím rapidní zhoršení,“ říká [Alois Šústek](#), zakladatel a ředitel společnosti [Fare](#) z Valašských Klobouků.

Firma, která je největším domácím producentem dětské obuvi, personální nouzi částečně řeší investicemi do automatizace výroby. Přesto objem výroby klesl zhruba ze 111 na 90 tisíc párů.

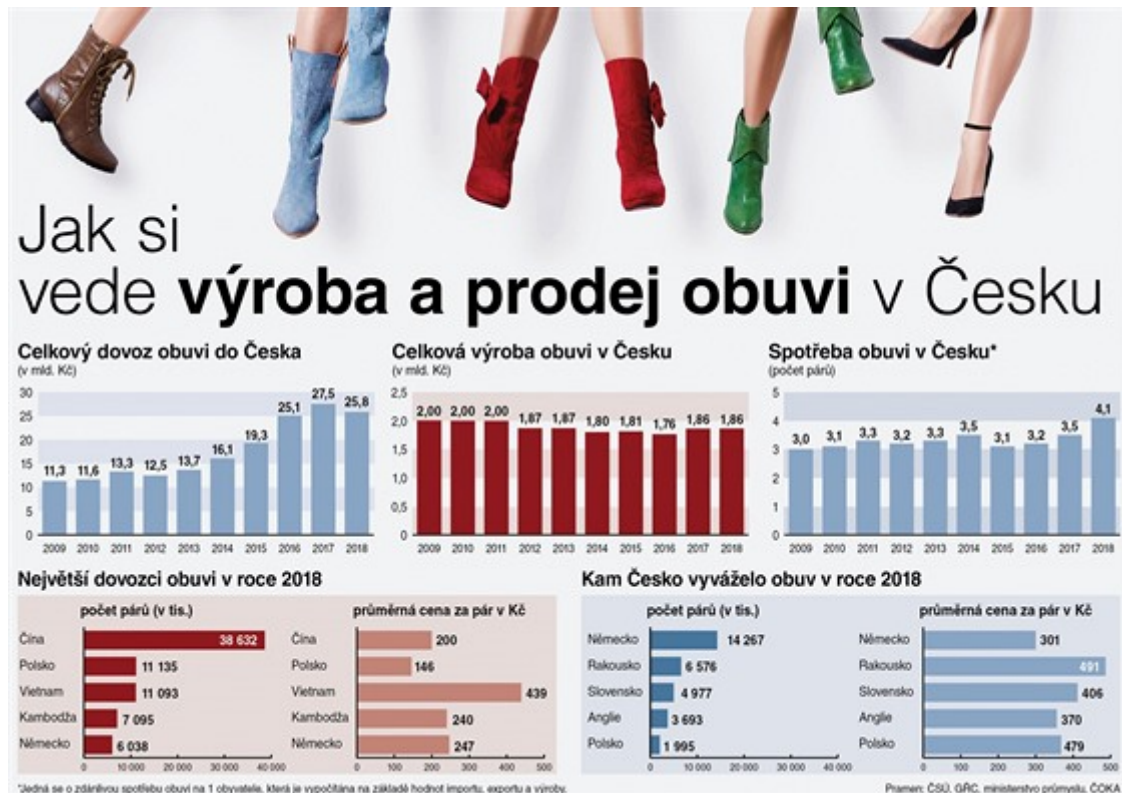
„Výroba se nezvyšuje, protože nejsou lidi. A pokud jsou, tak klesá pracovní morálka. Dnes se na zaměstnance nesmíte ani škaredě podívat,“ dodává Šústek. Podle něj by se stát neměl bát otevřít pracovní trh zájemcům ze zahraničí, protože na tom celá země vydělá.

Do nepříjemné situace dohnal nedostatek zaměstnanců i jejich rostoucí požadavky výrobce obuvi pro děti do tří let D.P.K. Kvůli nedostatku lidí firma z Březolup na Zlínsku osekala výrobu na

minimum, opouští program pro děti a začala s dámskou letní obuví.

Společnost zeštíhlila na pět zaměstnanců z původních zhruba čtyřiceti. Ještě před dvěma lety vyráběla kolem 30 tisíc párů bot, loni jich bylo jen pět tisíc.

„Víceméně jsme výrobu ukončili. Když kmenoví zaměstnanci viděli, koho jsme nuceni přijímat, abychom se vůbec udrželi, tak začali odcházet,“ líčí jednatel Petr Kubát. Teď firma vyrábí jen objemy, které zvládne. Zájem by přitom podle Kubáta byl. „I my bychom mohli zaměstnat dvakrát více lidí,“ tvrdí.

Společnost [Moleda](#), výrobce legendární značky Prestige, by mohla rovněž vyrábět podstatně víc bot, než v současnosti produkuje. V loňském roce dodala zákazníkům 150 tisíc párů především pracovní obuvi, podle ředitele Jaroslava Navrátila by šlo sehnat zakázky na dvě stě tisíc párů. To však jde proti dlouhodobým cílům pomalejšího růstu v mantinelech 140 až 160 tisíc párů. Firma by navíc musela nasadit další směnu.

Problémy se zaměstnaností však společnost nemá. Vysvětluje to strukturou převážně starších pracovníků, kteří nechťejí měnit práci, ale i výši mzdy, jež se bez vrcholového managementu pohybuje kolem 28 tisíc korun hrubého.

Čtyři páry na rok

Pokud chtějí tuzemští producenti obuvi růst, musí exportovat. Ani v době ekonomické konjunktury se totiž spotřeba bot v přepočtu na obyvatele příliš nezvyšuje. Čech si dnes v průměru koupí čtyři páry bot za rok, před deseti lety mu stačily tři páry.

Zato dovozy loni stouply z 90,6 na 93,5 milionu párů obuvi, takže obuvníci jsou stále pod velkým tlakem levných výrobků ze zahraničí. Synonymem pro levnou botu z textilu nebo nekvalitního PVC

nicméně už není Čína, ale Polsko. Za jeden pár bot importovaných ze sousední země obchodníci loni zaplatili v průměru 146 korun.

Díky tomu dovoz z Polska vzrostl o 45 procent na přibližně 11 milionů párů. Většina dovezených bot je však tradičně určena k reexportu do dalších zemí.

Nejvíce bot se přesto nadále dováží z Číny. Loni jich do Česka připlulo téměř 39 milionů párů navzdory tomu, že průměrný pár čínských bot podražil o šest korun na 200 Kč.

Českým výrobcům se daří 70 až 80 procent své produkce exportovat, a to zejména do zemí Evropské unie. Poslední čtyři roky jsou nejdůležitějšími obchodními partnery Německo, Rakousko, Maďarsko, Polsko či Slovensko.

Česko bývalo světovou obuvnickou velmocí. V roce 1990 se v tuzemsku vyrobilo 70 milionů párů obuvi a sektor zaměstnával třicet tisíc lidí, ale liberalizace trhu přinesla masovou levnou produkci, které většina firem nedokázala konkurovat.

V současnosti je výroba soustředěna do malých rodinných firem, které vsadily často na výrobu dětské obuvi. Útlum s rostoucí konkurencí v 90. letech dvacátého století nastal také v koželužnách a dalších dodavatelských odvětvích. Téměř veškeré materiály a polotovary pro výrobu obuvi se dnes musí dovážet.

Autor: [Filip Horáček](#)